

falske Skønhedsskær over en Jord saa fuld af Grave. Men Natten var hendes sværeste Tid. Mørket syntes hende endeløst.

Paa Grund af sin Søvnløshed havde hun selv foreslaaet Karsten, at han skulde sove inde i sin egen Stue. Timevis gik hun op og ned ad Gulvet i en Slobrok og kunde ikke finde Ro.

En Dag fik hun et langt Brev fra Meta, der til hendes Forundring slet ikke havde ladet høre fra sig i Anledning af Moderens Død. Nu kom Forklaringen. Veninden og hendes Mand havde først i disse Dage erfaret Dødsfaldet, fordi de ingen Aviser holdt paa Favsingholm.

»Rent tilfældigt kom Povl igaar til at tale med en Mand, som havde læst om Begravelsen i Bladene. Paa den Maade modtog vi den sørgelige Meddelelse, og du har ikke været ude af mine Tanker siden. Det er et forfærdeligt Slag for dig. Og at det skulde ramme dig netop nu, da din Mor kunde have været saa meget for dig! Det gør mig saa ondt for dig, kæreste Jytte. Men saa tænker jeg ogsaa paa, at Tanken om det Barn, du venter, nok vil være dig til stor Trøst i denne tunge Tid. Da du skrev til mig om, hvad der forestod, blev jeg saa glad paa dine Vegne, at jeg trods dit bestemte Forbud maatte fortælle Nyheden til min Mand. Og jeg er ogsaa sikker paa, at du nu selv føler det som en stor